

Credința dreaptă nu ne folosește cu nimic, atunci când avem o viață stricată”. (Sf. Ioan Gură de Aur)

„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău. Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”. (Sfântul Efrem Sirul)

Azi la Liturghie

(†) Duminica a VI-a din Post (a Floriilor - Stâlpărilor);

Apostol: Filipeni IV, 4-9; Evanghelia: Ioan XII, 1-18; glas 6, voscr. 3

Apostolul

“Bucurați-vă pururea întru Domnul. Și iarăși zic: Bucurați-vă. Îngăduința voastră să se facă știută tuturor oamenilor. Domnul este aproape. Nu vă împovărați cu nici o grijă. Ci întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre, întru Hristos Iisus. Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul. Cele ce ați învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeuul păcii va fi cu voi.”

Filipeni IV, 4-9

Evanghelia

“Deci, cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți. Și I-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședea cu El la masă. Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului. Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis: Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor? Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se punea în ea. A zis deci Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat. Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Deci mulțime mare de iudei au aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe Lazăr pe care-l înviase din morți. Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l omoare. Căci, din cauza lui mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus. A doua zi, mulțime multă, care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, Au luat ramuri de finic și au ieșit întru întâmpinarea Lui și strigau: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel! Și Iisus, găsimd un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: "Nu te teme, fiica Sionului! Iată Împăratul tău vine, șezând pe mânzul asinei". Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la început, dar când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea I le-au făcut Lui. Deci da mărturie mulțimea care era cu El, când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut minunea aceasta. “

Ioan XII, 1-18

Despre apostolul de azi

„Bucurați-vă pururea întru Domnul” (Fil. 4, 4). Acesta este îndemnul Sfântului Apostol Pavel către Filipeni pentru că, creștinul are bucuria cea mare a Învierii care toți oamenii pot să o primească prin Domnul nostru Iisus Hristos, căci ne spune Sfântul Apostol Pavel: „Domnul este aproape” (Fil. 4, 5). Domnul însă este aproape de cei ce-L caută pe El, de cei care urmează Lui. Mai departe Sfântul Apostol Pavel dă sfaturi cum să trăiască noii încreștinați: „Nu vă împovărați de nici o grijă” (Fil. 4, 6), și dacă aveți vreo povară „prin rugăciune, cu mulțumire cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu” (Fil. 4, 6). Continuă apoi cu urările ca Domnul să verse pacea asupra lor și gândul să fie spre toate virtuțile, ca tot ceea ce au primit să învățătură să păzească și să facă, „și Dumnezeuul păcii va fi cu voi ” (Fil. 4, 9).

Despre pericopa evangheliei de azi

Astăzi Sărbătoarea Floriilor, Sărbătoarea Împărătească, a Intrării Domnului nostru Iisus Hristos în Ierusalim, astăzi cu mare bucurie evreii primesc pe Cel ce peste o săptămână va izbăvi întreaga lume de moartea cea veșnică. Așa și pentru

noi creștinii, bucuria Intrării Domnului nostru în Ierusalim este premergătoare bucuriei celei mari a Învierii Domnului, pentru care și biserica a orânduie ca fiecare creștin să se bucure în această zi și prin dezlegare la pește. Vedem cum după o perioadă de restrângere, dacă noi primim puțină libertate, ne bucurăm și ne întărim și din punct de vedere sufleteș și din punct de vedere trupesc. Dar vă propun să mergem și mai departe cu gândul și să fim conștienți de libertatea totală care o are fiecare prin Domnul nostru Iisus Hristos – libertate față de păcat, libertate față de tot ceea ce este înșelător și vremelnic, libertatea de a obține viața veșnică.

Oamenii de rând și copiii cu mare bucurie așteaptă intrarea Domnului în Ierusalim și Îl întâmpină cu stâlpi (cu ramuri de finic) ca pe un Împărat, pentru că acest fel de primire era făcută doar împăraților. Fariseii și mai marii poporului cu multă îngrijorare trăiau acest eveniment care se desfășura înainte ochilor lor, și de unde le venea această îngrijorare? Oare nu de la gândul că venind altă împărăție vor pierde puterea lor vremelnică? Oamenii din popor recunoșteau prin simplitatea lor puterea lui Dumnezeu, pe când mai marii poporului evreu, vroiau din punctul lor de vedere (orbi fiind) împărăția acestei lumi pământești. Însă Iisus Hristos dorea pentru omenire ceva mult mai mare decât o împărăție lumească, propovăduind Împărăția lui Dumnezeu unde este bucuria și viața cea veșnică, pe care El, prin moartea și Învierea Sa a dăruit-o firii omului robită prin păcat.

Să fim și noi atenți la tot ceea ce facem și să luăm aminte ce fel de împărăție vrem să dobândim și să nu fim legați ca și fariseii și cărturarii de împărăția acestei lumi, încât să pierdem Împărăția cea veșnică, Cerească, care este accesibilă tuturor celor ce cred în Iisus Hristos.

Așa și noi, împreună cu copiii și cu poporul ce a urmat lui Hristos la Intrarea Sa în Ierusalim să strigăm și să zicem: „Osana! Binecuvântat este Cel ce vine într-u numele Domnului, Împăratul lui Israel!” (Ioan 12, 13) și să-L primim în Ierusalimul sufletului nostru pe Împăratul Împăraților, Amin.

Diac. Traian

Viețile Sfinților

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea sfinților apostoli Iason și Sosipatru din cei șaptezeci. Dintre aceștia Iason era tarsean, și a fost mai întâi vânat de acolo la dreapta credință. Iar Sosipatru fiind din Grecia, a primit pe urmă de la acesta credința în Hristos. După aceea făcându-se amândoi ucenici ai lui Pavel apostolul, Iason a fost făcut învățător cetății; iar Sosipatru a primit căma Bisericii Iconiei. Păstorind ei bine Bisericile lor, s-au dus spre părțile apusului; și sosind la insula Cherchira, au făcut înfrumusețată biserică întâiului mucenic Ștefan, unde slujind lui Dumnezeu, au atras pe mulți la credința în Hristos. Apoi fiind pârâți către guvernatorul Cherchirei, au fost închiși într-o temniță în care se aflau închiși șapte vătafi de tâlhari, anume: Saturnin, Iachishol, Faustian, Ianuarie, Marsalie, Efrasie și Mamin, pe care prin cuvintele și faptele lor i-a atras la credința în Hristos, de i-au făcut din lupi oi, care după aceea, au primit de la Hristos cununile muceniei. Asemenea s-a întâmplat și cu temnicerul care a crezut în Hristos. Guvernatorul scoțând pe Iason și pe Sosipatru din temniță, i-a dat pe seama lui Carpian eparhul să-i chinuiască; și văzând chinurile lor, Cherchira, fiica guvernatorului, s-a declarat și ea creștină, și a dat la săraci podoaba ce purta; de care aflând tatăl său, și neputând să o întoarcă din gândul ei, a închis-o în temniță. După aceea a dat-o unui desfrânat arap, ca s-o necinstească; dar sosind acesta la ușa temniței, a fost sfâșiat de o fiară. Iar sfânta Cherchira, aceasta aflând, l-a tămăduit și l-a scăpat de fiară, și cu învățătura sa l-a făcut creștin; iar el a strigat: "Mare este Dumnezeul creștinilor". Pentru aceasta el a fost chinuit și și-a dat sfârșitul, iar sfânta Cherchira a fost vârată în foc, dar a rămas sfânta nearsă. Pentru aceasta a tras pe mulți la credința lui Hristos. Drept aceea a fost spânzurată de un lemn și i-au dat fum dedesubt de au înecat-o. După aceea au săgetat-o cu săgeți, și atât de mult au rănit-o, încât de mulțimea durerilor și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu. După aceea pornind guvernatorul goană asupra creștinilor, și fugind creștinii într-o insulă mică ce era acolo aproape, el porni să meargă acolo, ca să-i chinuiască, și intrând în mijlocul luciului mării s-a scufundat ca Faraon cel de demult. Poporul Domnului au dat mulțumitoare laude lui Dumnezeu. Iar Iason și Sosipatru fiind sloboziți de la închisoare, învățau neoprit cuvântul lui Dumnezeu. Dar ridicându-se alt guvernator și aflând cele despre sfinți, a poruncit să aducă un butoi de fier, și să îl umple de rășină și smoală și ceară, și înfierbântându-l foarte, au băgat pe sfinți în el și sfinții au rămas nearși și mulți au crezut în Hristos, între care însuși guvernatorul care plângea, zicând: "Dumnezeul lui Iason și al lui Sosipatru, ajută-mi și mă miluiește". Fericitul Iason, fiind guvernator de față, sfătuind și învățând pe tot poporul, i-a botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, numind pe guvernator Sebastian. Deci peste puține zile, s-a îmbolnăvit fiul guvernatorului și a murit, iar apostolul făcând rugăciuni l-a înviat. De atunci a făcut multe minuni, și făcând biserici înfrumusețate și plinind tot lucrul bine și adăugând turma lui Hristos, în bune bătrâneți către doritul său Hristos s-a petrecut. **Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Dada, Maxim și Cvintilian.** Acești sfinți au fost pe vremea lui Dioclețian și Maximian împărații, și a guvernatorilor Tavrini și Gavinie. Fiind mare prigoană asupra creștinilor, și neplecându-se sfinții aceștia a aduce închinăciune la idoli, au fost pârâți către guvernatorul Tavrini. Numaidecât prinzându-i în satul lor, care se numea Ozovia, unde se aflau pururea petrecând în rugăciuni către Dumnezeu, i-au legat cu lanțuri de fier și degrab i-au adus la cetatea Dorostorului, fiind acolo amândoi guvernatorii, care au zis sfinților: "Spuneți-ne mai întâi numele vostru", și spunându-și fiecare numele său, a scris și cuvintele lor un Mangailian notar. Tavrini a zis sfinților: "Iată viața voastră este în mâinile mele; de voiți să trăiți, mergeți de aduceți jertfă maicii zeilor, și veți fi și preoți ai acesteia, pentru că a murit preotul ei, și a mers către marele Dia, împăratul ceresc, ca să-i slujească lui acolo". Iar sfântul Maxim a răspuns păgânului Tavrini: "Cum îndrăznești preanerușinatule să grăiești că preadesfrânatul cel necurat este împărat? Cunoașteți dar, o oameni fără minte, că Hristos este Împăratul cerurilor,

Care are purtare de grijă de toate, și în palmă le ține toate câte sunt, și noi la idoli făcuți de oameni nu ne vom închina". Iar Gavinie guvernatorul a chemat la dânsul pe Dada și pe Cvintilian, vorbind multe vorbe bârfelnice, socotind că îi va amăgi spre păgânătatea sa cea pierzătoare; pe care neplăcându-i, i-a băgat în temniță, unde prin îngereasca arătare se întărea mărturisirea lor, laudând pe Dumnezeu. Deci scoțându-i din temniță i-a întins pe pământ și i-a bătut foarte cumplit; și băgându-i iarăși i-a scos și i-a dat numitului lor sat Ozovia și acolo le-a tăiat capetele și și-au dat sfârșitul. **Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici dintre tâlhari, care prin apostolul Iason, crezând în Hristos, în căldare cu smoală s-au săvârșit. Tot în această zi, pomenirea sfintei Charchira, fiica guvernatorului Charchirei, care, cu săgeți fiind săgetată, s-a săvârșit. Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Zinon și Vitalie, care în foc s-au săvârșit. Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Eusebie, care prin foc s-a săvârșit. Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli Onisifor și Evod.** Acești sfinți erau din cei șaptezeci, de care amintește și apostolul Pavel. Onisifor a stat episcop Colofonului, iar Evod a fost pus în scaunul Antiohiei de Petru. Și amândoi pătimind multe chinuri și nevoi, și pe mulți întorcând la credința în Hristos, s-au suit și ei spre Domnul cel dorit. Pomenirea lor se face și la data de 7 septembrie. **Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Neon, care prin foc s-a săvârșit. Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.**

Catehism

Care sunt datoriile creștinului față de Biserică?

Mântuitorul Iisus Hristos a întemeiat Biserica, pentru ca ea sa continue propovaduirea invataturii Sale in asa fel ca oricine va crede in El sa ajunga la cunostinta adevarului si sa se mantuiasca. Sfanta noastra Biserica este oranduita, deci, pentru binele credinciosilor, pentru cunoasterea adevarurilor credintei crestine si pentru desavarsirea morala a lor. Pentru acest fapt, toti credinciosii au datoria de a pretui si a iubi. Biserica si de a-si indeplini cu sfintenie datoriile fata de ea. Datoriile credinciosilor fata de Biserica sunt:

- 1) Credinta ortodoxa. Sa creada toate adevarurile crestine si numai asa cum le propovaduieste sfanta Biserica Ortodoxa, pastrandu-le in toata curatia lor si intocmindu-si viata dupa ele.
- 2) Marturisirea credintei crestine. Sa-si dea silinta pentru pastrarea, intarirea si raspandirea credintei crestine ortodoxe si sa o apere, cu tot curajul, de rastalmacirile eretice, amintindu-si de spusel Mantuitorului: „De cel ce se va rusina de Mine si de cuvintele Mele, de acesta si Fiul Omului se va rusina cand va veni intru slava Sa si a Tatalui si a sfinților ingeri” (Luca 9, 26).
- 3) Implinirea poruncilor. Sa implineasca poruncile sfintei noastre Biserici cu privire la: umblarea la biserica, tinerea posturilor oranduite de ea, marturisirea pacatelor, primirea Sfintei impartasani etc.
- 4) Supunerea si ascultarea. Sa se supuna ierarhiei si disciplinei bisericesti (Luca 10, 16).
- 5) Ajutorarea. Sa iubeasca si sa cinsteasca pe cei ce indeplinesc slujbele bisericesti, ingrijindu-se de cele trebuitoare vietii lor, dupa cuvintele Sfintei Scripturi: „Vrednic este lucratorul de hrana sa” (Matei 10, 10) si: „Asa a randuit si Domnul celor ce propovaduiesc Evanghelia, sa traiasca din Evanghelie” (I Cor. 9, 13-14). Prin implinirea constiincioasa a datoriilor fata de Biserica, credinciosii ii dau putinta sa lucreze cat mai rodnic pentru binele intregii omeniri si pentru binele fiecaruia dintre ei.

Care sunt datoriile creștinului față de lume?

Credinciosul creștin mai are si datorii catre lume, adica fata de toate cele zidite de Dumnezeu. Lumea, in toata intinderea ei, arata fara incetare puterea, marirea si bunatatea Facatorului, cum citim in Sfanta Scriptura: „Doamne, Dumnezeu nostru, cat de minunat este numele Tau in tot pamantul!” (Ps. 8, 9). Ca orice om, si credinciosul este legat de lumea zidita de Dumnezeu si este incredintat ca El ii poarta de grija, incat sa-si poata randui o viata plina de multumire sufleteasca si de propasire in cele trebuitoare traiului zilnic. Cum iarasi citim in Sfanta Scriptura, Dumnezeu l-a creat pe om ca sa fie stapan peste cele zidite si asezate de El in lumea aceasta, „ca sa stapaneasca pestii marii, pasarile cerului, animalele domestice, toate vietatile ce se tarasc pe pamant si tot pamantul” (Fac. 1, 26). El le-a grait primilor oameni: „Cresteti si va inmultiti si umpleti pamantul si-l supuneti” (Fac. 1, 28). Astfel, cuvintele Sfintei Scripturi arata legatura dintre om si lume, ca si menirea omului in lume. Ele mai arata ca lumea este de la Dumnezeu, nu de la cel rau; ca ea este buna, pentru ca numai bun poate fi ceea ce a facut si face Dumnezeu. „A privit Dumnezeu toate cate a facut si iata erau bune foarte” (Fac. 1, 31). In lume, omul gaseste tot ce este necesar vietii sale. Fuga de lume, ori socotinta ca ea ar fi de la cel rau, precum si lenevirea si nelucrarea pentru ingrijirea si infrumusetarea lumii sunt lucruri impotriva intelepciunii, iubirii si voii lui Dumnezeu. Caci El „toate intru intelepciune le-a facut”; El a aratat intreaga Sa iubire catre cea mai aleasa fiinta din lume, fata de om. „Dumnezeu asa a iubit lumea, incat pe Fiul Sau Cel Unul-Nascut L-a dat, ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica” (Ioan 3, 16). Raspunsul la aceasta intrebare este reprodus din Carte de invatatura crestina ortodoxa, Bucuresti, 1978, p. 204-206. Iisus Hristos a luat asupra Sa pacatele lumii (Ioan 1, 29); Si-a daruit viata Sa pentru viata lumii (Ioan 6, 51). El a venit ca lumea viata sa aiba și mai mult sa aiba (Ioan 10, 10). Venirea in lume a lui Iisus a refacut, pe de o parte, legatura dintre om si Dumnezeu; pe de alta parte, a intarit legatura dintre credinciosi si dintre acestia si lumea inconjuratoare. Crestinul este dator sa se poarte fata de lume si fata de semenii sai precum S-a purtat Iisus Hristos insusi. El a spus despre Sine: „Fiul Omului n-a venit sa l se slujeasca, ci ca sa slujeasca El si sa-Si dea viata rascumparare pentru multi” (Matei 20, 28). Asadar, o datorie de seama a creștinului fata de lume este si slujirea ei, adica munca spornica pentru infrumusetarea ei, pentru crearea bunurilor de tot felul necesare vietii; este slujirea semenilor sai. Crestinul trebuie sa dea marturie si despre adevar (Ioan 18, 37), despre lumina (Filip. 2, 15), despre pace (Matei 5, 9), despre iubire, bunatate si despre tot ce duce la desavarsirea lumii si a omului. Este drept ca in Sfanta Scriptura intalnim unele

indemnuri la ferirea de lume, la departarea de cele ale lumii. Dar aceasta inseamna fuga de pacat, de nedreptate, de tot ceea ce este spre raul lumii, spre nefericirea omului. Biserica Ortodoxa, ca pastratoare credincioasa a invataturii Domnului nostru Iisus Hristos, nu a stat nicicand impotriva dorintei omului de a cunoaste si a stapani lumea. Ea nu a stavilit si nu impiedica inaintarea spre tot ceea ce ii este omului de folos. Dimpotriva, sprijinind neincetat silintele spre desavarsire in mijlocul credinciosilor ei, ii ajuta pe acestia sa fie oameni de nadejde in societate si slujitori ai nazuintelor intregii omeniri spre zidirea unei lumi tot mai pline de fericire si multumire. Crescand in sufletele credinciosilor virtuti ca: dragostea, blandetea, cumpatarea, barbatia, intelepciunea, dreptatea, pacea si buna intelegere, munca si respectul pentru roadele muncii obstesti, Biserica se straduiește sa inlature din viata credinciosilor pacatele, care duc la certuri, la vrajbe si la razboaie. Propovaduind egalitatea intre toti oamenii din toata lumea, Biserica contribuie la infratirea dintre oameni si popoare, la inlaturarea apasarii si a exploatarii, la ridicarea demnitatii omului pe cea mai inalta treapta cu putinta. Prin combaterea viciilor, prin indreptarea celor gresiti, prin indemnul la munca si cinste, Biserica Ortodoxa face din credinciosii ei slujitori convinsi ai binelui si ai pacii in lume.

Măgăritare Duhovnicești

1. Un frate oarecare l-a intrebat pe un parinte, zicand : cum si in ce chip este, parinte, dragostea de frati ? Dar nedragostea ? Raspuns-a lui batranul, zicand : dragostea de frati, aceasta este, fiule : sa indemnii pururea si sa inveti si sa povatui si pe fratele tau, mai ales pe cei mai tanar si de curand calugarit, la calea mantuirii si spre faptele cele bune, folositoare si placute lui Dumnezeu si sa mangai pe cei necajit, suparat si deznadajduit, sa cercetezi pe cel bolnav si sa adapostesti pe cei strain. Aceasta este dragostea frateasca si acestea sunt, fiule, faptele dragostei fratesti. Iar nedragostea frateasca, aceasta este : a nu purta grija pentru cercetarea, indemnarea, invatatura si povatuirea celor mai tineri spre calea mantuirii si spre faptele cele bune si folositoare si placute lui Dumnezeu si a nu mangaia, dupa putinta ta, pe cel scarbit, suparat si deznadajduit, a nu odihni pe cel strain, a nu cerceta pe cel bolnav, ci numai de sine si pentru sine a te ingriji. Cel ce face acestea, este iubitor de sine, nu de frati. Aceasta este, fiule, nedragostea de frati, pentru care Dumnezeu ridica si ia darul Sau de la purtatorii in zadar ai cinului si numelui calugaresc.**2.** Zis-a un batran oarecare : mai mare dragoste decat aceasta nu este, a-si pune cineva viata pentru fratele sau. Iar cel ce aude de la cineva din frati cuvinte de ocara asupra lui si ar putea sa-i zica si el asa, si nu-i zice, ci se sileste sa-i rabde vitejeste si sa nu-i rasplateasca raul cu rau, unul ca acela isi pune sufletul si viata pentru fratele sau.**3.** Zis-a un bătrân: silește-te de îți învață și îți deprinde inima ta a gândi și grăi întru sine pentru fiecare frate, zicând: acest frate este cu mult mai cuvios și mai vrednic de toată cinstea și lauda, decât mine ticălosul. Și așa, încet, încet, îți vei deprinde inima și gândul tău a te ocări și a te defăima pe tine însuși a te socoti mai nevrednic, mai ticăit și mai păcătos decât toți oamenii. Așa se va sălășlui și va viețui întru tine Sf. Duh. Iar de te vei socoti mai vrednic de cinste, mai cuvios și mai bun decât alți frați și vei începe a ocări și a defăima pe alții, atunci iese și fuge de la tine darul Duhului lui Dumnezeu și vine asupra ta duhul spurcăciunii trupești și acela îți împietrește inima și pleacă umilința de la tine.

PROGRAM

Miercuri 01.05.2013

- **Miercurea Mare la CLES**
- **09.00 - Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Sf. Grigorie Dialogul**

Joi 02.05.2013

- **Joia Mare**
- **19.30 - Sfintele și Mântuitoarele Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos – Denia celor 12 evanghelii**

Vineri 03.05.2013

- **Vinerea Mare**
- **19.30 - Prohodul Domnului Nostru Iisus Hristos**

Sâmbătă 04.05.2013

- **Sâmbătă Mare**
- **8.00 - Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Sf. Vasile**
- **09.30 – Sf. Spovedanie și Sf. Împărtășanie**

- **23.00 Învierea Domnului Nostru Iisus Hristos**
- **Distribuirea sf. Paști**

Duminică 05.04.2013

- **10.00 - Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Învierii**

Luni 06.05.2013

- **09.00 - Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Învierii**

Marti 07.05.2013

- **09.00 - Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie a Învierii**